

מ"ת 34503/06/15 - מדינת ישראל נגד ע' ח' ד'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28 יוני 2015

מ"ת 34503-06-15 מדינת ישראל נ'
ד'(עציר)

מ"ת 34486-06-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

ע' ח' ד' (עציר)

נ ג ד
המשיב

נ ו כ ח י מ :

ב"כ המבקשת : עו"ד אשר פרי

ב"כ המשיב : עו"ד טלי חזום

המשיב הובא ע"י השב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

למשיב מיוחסים שלושה אישומים. לגבי אישומים 2-3 קיימת הסכמה בין הצדדים כי קיימת חולשה בעוצמת הראיות לכאורה.

לגבי האישום הראשון, נחלקים הצדדים. הסנגורית טענה לחולשה בראיות בכל הנוגע בעבירת האיומים והפנתה להודעת המתלוננת אשר בה מסרה על כך שביום האירוע לא היו איומים, עוד הפנתה להודעות עדים נוספים שגם מהם לא עולה עבירה של איומים.

עיינתי בתיק החקירה. בחומר החקירה בהודעתה של המתלוננת מיום 20/5/15 בהודעה זו מפרטת המתלוננת: "הוא מאיים עלי כל יום, הוא לקח לי את האוטו..." בהמשך נשאלת המתלוננת מה טיב האיומים והיא משיבה: "אמר שהוא יתנקם בהורים שלי ויבוא לחפש אתה הורים ויגרום להם לשלם להתאבד". בהמשך בש' 15 נשאלת האם

האיומים כללו פגיעה בה ומשיבה בחיוב. בש' 23 נשאלת שוב המתלוננת האם ביום האירוע היו איומים והיא משיבה:
"לא הוא הוציא אותי מדעתי הוא חולה נפש..."

באותו יום בשעה מאוחרת יום נגבתה הודעה נוספת מהמתלוננת שבה וסיפרה על איומים מצידו של המשיב וגם איומים על ידי אימו של המשיב. בדוח הפעולה של שוטר שהגיע למקום מסרה המתלוננת לשוטר כי היא חוששת מהמשיב וכי הוא מאיים לפגוע בה. תגובתו של המשיב עוד בטרם נשאל כל שאלה על ידי שוטר הייתה **"אני לא איימתי עליה"**.

לפי סעיף 15 א' (א1) לחוק לטיפול בחולה נפש "לא יתן בית משפט צו לפי סעיף קטן א', אלא נוכח כי יש ראיות לכאורה כי הנאשם עשה את מעשה העבירה שבו הואשם בכתב האישום או שעשה מעשה עבירה אחר המבוסס על אותן עובדות או על עובדות דומות לעובדות בכתב האישום". הלשון הרחבה של הסעיף נועדה על מנת לאפשר לבית המשפט לבחון בסיס לקיומה של עבירה לאו דווקא אותה בחינה שנעשית לצורך בקשת מעצר או הרשעה בהליך העיקרי.

העובדות שפורטו בראשית החלטה זו מלמדות על קיומן של ראיות לכאורה על עבירות איומים.

השאלה האם האיומים התרחשו ביום שנקוב בכתב האישום או ביום אחר היא משנית לצורך קיומן של ראיות לכאורה מקום שמדובר בהגדרה רחבה כמפורט לעיל. כאשר מדובר בעבירות דומות הרי שעבירות איומים במועד אחר, היא בהחלט עבירה דומה.

אני קובעת אם כן כי קיימות ראיות לכאורה לעבירת איומים.

מונחת בפניי חוות דעת פסיכיאטרית ממנה עולה כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין. הצדדים מסכימים על הפסקת ההליך לפי סעיף 170 לחסד"פ. מחוות הדעת והמעובדות שפורטו לעיל עולה מסוכנות הנשקפת מהמשיב.

אשר לקציבת משך האשפוז המקסימאלי, הרי שזה נגזר מהעבירה המיוחסת למשיב בכתב האישום. קציבת משך אשפוז מקסימאלי איננה ענישה ואין צורך לקבוע מתחמי ענישה או הקבלה בין העונש שהיה נגזר בהליך העיקרי לבין משך האשפוז. לאחרונה ניתנה החלטתו של חברי כב' השופט שמואל מלמד בת"פ 40739-09-13 ואין לי אלא להפנות לנימוקיו המפורטים.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;

2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות

עמוד 2

ומצבו מצריך אשפוז; משך האשפוז המירבי הוא 3 שנים.

3. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד נורית פרחי ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום י"א תמוז תשע"ה, 28/06/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת

הוקלדעלידיציפיבסלו